

Niekoľko osobných spomienok

S primárom MUDr. Petrom Svačinom som sa osobne zoznámil začiatkom 90. rokov v Brne, keď sme sa spolu s prof. MUDr. Ivanom Ďurišom po prvý raz zúčastnili Vanýskovho dňa. Petr nás vtedy pozval, ako riaditeľ Institutu pro další vzdělávání pracovníků ve zdravotnictví, i na návštěvu Institutu. Spomínam ako umne a rýchlo vyriešil niekoľko telefonátov a problémov, s ktorými prišla pani sekretárka, a žasli sme nad organizáciou jeho práce v Institutu.

Následne sme sa pravidelne asi dve dekády stretávali na Vanýskových dňoch, na Dérerových dňoch v Bratislave, na redakčných radách časopisu Vnitřní lékařství a na kongresoch Českej i Slovenskej internistickej spoločnosti. Chodil rád na Slovensko, u nás rád trávil i svoje dovolenky.

Bol vždy priateľský, dobre naladený, ale i pracovne vyťažенý. Rád poradil a pomohol, ak sa dalo. Naša spoločná spolupráca v redakčnej rade bola a je skvelá, veľa som sa od neho naučil. Patrí k tým lekárom, ktorí hľadajú na pacienta „internistickými očami“, teda celistvo. Som presvedčený, že mnohým chorým pomohol a mnohí sa na neho opakovane obracajú so svojimi ťažkosťami a problémami.

Mnohí jeho priatelia podrobne (v Brne i v Prahe) opísali jeho charakteristiky. Je významným internistom, odborníkom, je výborným organizátorom postgraduálneho vzdelávania a je i majstrom – šéfredaktorom časopisu Vnitřní lékařství. Osobne ďakujem, že mi osud dovolil sa s ním a jeho prostredníctvom i s ďalšími „Brňákmi“ zoznámiť.

Petrovi Svačinovi prajem ešte ďalší elán do práce i do osobného života, veľa energie a síl, pevné zdravie a dobré rodinné zázemie, aké iste má. Osobne by som si priaľ, aby sme sa na našich podujatiach ešte ďalej stretávali a tešili sa z našej spoločnej práce.

Ad multos annos!

Ján Murín

Sedmdesátníkem? Neuvěřitelné. Zralý věk primáře Petra Svačiny

Položil jsem si za diabetologii jednu otázku – jak shrnout neotřelým způsobem vše to, za co vděčí české vnitřní lékařství a jeho dcera česká diabetologie prim. MUDr. Petrovi Svačinovi. Abych si to sobě i Vám čtenářům ujasnil, kladl jsem si otázky a odpovídal si na ně.

Co by byl časopis Vnitřní lékařství bez současného oslavence?

Možná by ani neexistoval, v žádném případě by to nebylo „naše“ Vnitřní lékařství.

Co by byla česká interna bez našeho doyena?

Nebyla by základem české medicíny, která je stále ještě jednou z nejlepších na světě.

Co by byla Česká internistická společnost bez jedné ze svých čelných osobností?

Jistě by neudržela tradice v podobě, na které může být tak pyšná.

Co by byla česká diabetologie bez spolupráce s šéfredaktorem Vnitřního lékařství?

Nevýznamným, okrajovým oborem bez možnosti publikování originálních prací v tomto časopise.

Co by bylo jinak, kdyby nebyl primář Svačina tak pečlivým člověkem?

Všechno!

Vážený pane primáři, dovolte, abychom Vám za náš obor i za nás osobně poděkovali za spolupráci a popřáli hodně zralých dnů v největší síle a pohodě. Máme Vás rádi a těšíme se na mnohá léta další.

Milan Kvapil

Terezie Pelikánová

